

Може бути, що отверезення вже насту-
пило. Бо тільки так можна розуміти зазив
в укр. пресі в ревізії української політики
і отсих кінцевих слів протесту Української
Національної Ради проти відокремлення
Галичини: „українська нація, в своїх змага-
ннях, задовольнити практичні потреби на-
роду як також досягнути національно-полі-
тичні ідеали, мусть рахувати тільки на
власні сили, при чому належить оцінюва-
ти кожодчасне політичне становище тве-
резо і на підставі реальних фактів та іс-
туючих відносин фактичних сил”.

*

*

*

Знова, в сій злій годині для українського на-
роду явив ся перед ним геній руїни України.
Наче змія вкрадаєть ся в зболілу душу Українця,
крадькома кидаючи в неї зерно зневіри: яким шля-
хом тепер вам йти? де шукати помочі?

О, як мучило се питання розпуки душу вели-
кого Богдана після катастрофи під Берестечком?!
Як мусів давити він свій біль, щоб легше зробити
той розпачливий крок, що мав такі фатальні нас-
лідки для українського народу... .

Або возм'їм політику австрійських Українців
після 1848 р., коли Австрія зрадила „Тирольців
Сходу” й віддала їх на ласку й не ласку Полякам.
Чи-ж не розпука зродила тоді серед більшости то-